Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA
[*MACIEJ SZPUNAR*] SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 5. jūlijā [1]

Lieta C-298/17

France Télévisions SA
pret
Playmédia,
Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA),
piedaloties
Ministre de la Culture et de la Communication

(*Conseil d'État* (Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2002/22/EK – Elektronisko sakaru tīkli un pakalpojumi – Universālais pakalpojums un lietotāju tiesības – Radio vai televīzijas raidījumu publiskajā apraidē izmantota elektronisko sakaru tīkla operatora jēdziens – Uzņēmums, kas piedāvā skatīties televīzijas programmas straumējot un tiešraidē internetā – Apraides saistības (*must carry*)

Ievads

1. Lai veicinātu kultūras daudzveidību un universālu pieeju galvenajiem radio un televīzijas kanāliem, dalībvalstīm ir tiesības noteikt elektronisko sakaru tīklu nodrošinātājam pienākumu izplatīt (*must carry*) atsevišķus kanālus. Tomēr šobrīd arvien lielākam skaitam informācijas avotu, ieskaitot radio un televīziju, var brīvi piekļūt un tos izplatīt internetā bez tehniskajiem ierobežojumiem, kas ir saistīti ar tādiem īsā laikā par "klasiku" kļuvušiem retranslācijas režīmiem kā zemes apraide, kabelis vai satelīts. Šī tehnoloģiskā attīstība ir būtiski mainījusi audiovizuālo vidi, pārveidojot apraides saistību par privilēģiju un tos, uz kuriem šī saistība attiecas – par iespējamiem ieguvējiem [2]. Tādējādi rodas jautājums, vai un visbeidzot kādos apstākļos šiem klasiskajiem retranslācijas režīmiem domātie noteikumi ir piemērojami jaunajai interneta videi.

2. Šī parādība ideāli atspoguļojas šajā lietā, kas ļauj Tiesai skaidrot Savienības tiesību nostāju šajā jautājumā.

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 Šīs izmaiņas ir jau ilgu laiku novērojamas. Skat. Nikoltchev, S. (red.), *Avoir ou ne pas avoir les règles du must-carry*, Observatoire européen de l'audiovisuel, Strasbūra, 2005.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā [3] 3. panta 1. un 2. punktu:

"1. Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.

2. Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt publiskošanu, izmantojot vai neizmantojot vadus, tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā:

a) izpildītājiem – attiecībā uz viņu sniegto priekšnesumu fiksēšanu;

b) skaņu ierakstu producentiem – attiecībā uz viņu ierakstītajiem skaņu ierakstiem;

c) filmu pirmo fiksāciju producentiem – attiecībā uz viņu uzņemto filmu oriģināliem un kopijām;

d) raidorganizācijām – attiecībā uz šo organizāciju raidījumu fiksēšanu neatkarīgi no tā, vai raidījumus translē pa vadiem vai bez tiem, to skaitā pa kabeļiem vai ar satelīta palīdzību."

4. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) [4] 1. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Ar šo direktīvu izveido saskaņotu regulējumu elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, elektronisko komunikāciju tīkliem, saistītajām iekārtām un saistītajiem pakalpojumiem, kā arī konkrētiem terminmāliekārtu aspektiem attiecībā uz piekļuves atvieglošanu lietotājiem ar invaliditāti. Tajā nosaka valsts regulatīvo iestāžu uzdevumus un izveido procedūru kopumu, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā Kopienā.

[..]

3. Šī direktīva, kā arī īpašās direktīvas neierobežo Kopienas vai valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem veiktos pasākumus, lai ievērotu vispārējās intereses mērķus, jo īpaši attiecībā uz satura reglamentēšanas un audiovizuālo politiku."

5. Saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta a), c), l) un m) apakšpunktu:

"Šajā direktīvā:

a) "elektronisko sakaru tīkls" ir pārraides sistēma un, attiecīgos gadījumos, komutācijas vai maršrutizācijas ierīces un citi resursi, tostarp tīkla pasīvie elementi, kas ļauj signālus pārraidīt pa vadiem, pa radio, ar optiskiem vai citiem elektromagnētiskiem līdzekļiem, ietverot satelīta tīklus, fiksētus (ķēdes un pakešu tīklu, tostarp internetu) un mobilo zemes sakaru tīklus, elektrības kabeļu sistēmas, ciktāl tās ir izmantotas, lai pārraidītu signālus, tīklus, ko izmanto radio un televīzijas apraidei, un kabeļu televīzijas tīklus, neatkarīgi no pārraidītas informācijas tipa;

3 OV 2001, L 167, 10. lpp.

4 OV 2002, L 108, 33. lpp., grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/140/EK (2009. gada 25. novembris) (OV 2009, L 337, 37. lpp.) (turpmāk tekstā – "Direktīva 2002/21").

[..]

c) "elektronisko komunikāciju pakalpojums" nozīmē pakalpojumu, ko parasti nodrošina par atlīdzību, un kas pilnīgi vai galvenokārt sastāv no signālu pārraidīšanas elektronisko komunikāciju tīklos, ietverot telekomunikāciju pakalpojumus un pārraidīšanas pakalpojumus tīklos, ko izmanto apraidei, neiekļaujot pakalpojumus, kas saistīti ar redaktorisku atbildību par vai kas nodrošina saturu, kas pārraidīts, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus; tas neiekļauj informācijas sabiedrības pakalpojumus, kā noteikts Direktīvas 98/34/EK [5]1. pantā, kas nesastāv pilnībā vai galvenokārt no signālu pārraidīšanas elektronisko komunikāciju tīklos;

[..]

l) "īpašās direktīvas" ir [..] Direktīva 2002/22/EK[6] (Universālā pakalpojuma direktīva) [..];

m) "elektronisko komunikāciju tīkla nodrošināšana" nozīmē šāda tīkla izveidi, darbību, kontroli vai padarīšanu par pieejamu;

[..]."

6. Saskaņā ar Direktīvas 2002/22 2. panta pirmo daļu:

"Šajā direktīvā piemēro Direktīvas [2002/21] 2. pantā noteiktās definīcijas."

7. Šīs direktīvas 31. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

"Dalībvalstis var noteikt pamatotas saistības, kas jāievēro, īpašu radio un televīzijas apraides kanālu un papildu pakalpojumu raidīšanai uzņēmumiem, kas ir to jurisdikcijā un kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus, kurus izmanto radio vai televīzijas apraides izplatīšanai sabiedrībai, ja nozīmīgs šādu tīklu lietotāju skaits izmanto tos kā galveno līdzekli radio un televīzijas apraides saņemšanai. Šādas saistības nosaka tikai tad, ja tās ir vajadzīgas, lai īstenotu vispārējo interešu mērķus, kas skaidri un konkrēti noteikti katras dalībvalsts tiesību aktos, un tās ir samērīgas un pārskatāmas."

Francijas tiesības

8. *Loi n°86-1067, du 30 septembre 1986, relative à la liberté de communication* [1986. gada 30. septembra Likuma Nr. 86-1067 par komunikāciju brīvību][7] 2-1. pantā ir noteikts:

"Šā likuma piemērošanai vārdi "pakalpojumu izplatītājs" apzīmē jebkuru personu, kura ar pakalpojumu veidotājiem nodibina līgumiskas attiecības ar mērķi sagatavot audiovizuālās komunikācijas pakalpojumu piedāvājumu, kas sabiedrībai tiek piedāvāts, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklu *code des postes et des communications électroniques* [Pasta un elektronisko komunikāciju kodeksa] L. 32. panta 2. punkta izpratnē. Tāpat par pakalpojumu izplatītāju tiek uzskatīta ikviena persona, kas veido šādu piedāvājumu, nodibinot līgumiskas attiecības ar citiem izplatītājiem."

5 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.), atcelta uz aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.).

6 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) (OV 2002, L 108, 51. lpp.), grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris) (OV 2009, L 337, 11. lpp.) (turpmāk tekstā – "Direktīva 2002/22").

7 Tā redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietā.

9. Saskaņā ar Likuma par komunikāciju brīvību 34-2. panta I daļu:

"Francijas kontinentālajā teritorijā ikvienam pakalpojuma izplatītājam tīklā, kurš neizmanto *Conseil supérieur de l'audiovisuel* piešķirtās zemes frekvences, savu abonentu rīcībā bez maksas ir jānodod 44. panta I daļā minēto sabiedrību un kanāla *Arte* pakalpojumi, kurus izplata, izmantojot analogo zemes radio signālu, kā arī kanāla TV 5 un televīzijas pakalpojumi, kurus digitālā formātā izplata, izmantojot zemes radio signālu, kas paredzēts, lai sekmētu informētību par aizjūras teritorijām, un ir īpaši paredzēts Francijas kontinentālās teritorijas sabiedrībai, un ko veidojusi 44. panta I daļā minētā sabiedrība, izņemot gadījumus, kad šie veidotāji uzskata, ka pakalpojumu piedāvājums acīmredzami nesader ar viņu sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas uzdevuma ievērošanu. Ja [pakalpojumu izplatītājs] ierosina pakalpojuma piedāvājumu digitālā formātā, tas šā piedāvājuma abonentiem bez maksas nodrošina arī šo sabiedrību pakalpojumus, kuri tiek izplatīti, izmantojot zemes radio signālu digitālā formātā.

[..]"

Pamatlieta, procedūra un prejudiciālie jautājumi

10. Sabiedrība *France Télévisions* ir sabiedriska raidorganizācija, uz kuras televīzijas kanāliem attiecas Likuma par komunikāciju brīvību 34-2. pantā paredzētā apraides saistība. Papildus klasiskajai zemes apraidei *France Télévisions* piedāvā savus televīzijas kanālus straumēt arī savā interneta vietnē.

11. Sabiedrība *Playmédia* pārvalda interneta vietni, kurā piedāvā straumēt un tiešraidē vairākus televīzijas kanālus, ieskaitot *France Télévisions* piederošos. Pieeja šai vietnei ir bezmaksas, jo *Playmédia* savu darbību finansē no reklāmas.

12. Tā kā *Playmédia* pieteikumiem par izplatīšanas līguma noslēgšanu ar *France Télévisions* nebija rezultāta, tā vērsās pret *France Télévisions* tiesā, lai panāktu šāda līguma noslēgšanu, atsaucoties uz *France Télévisions* pienākumu saskaņā ar Likuma par komunikāciju brīvību 34-2. pantā noteikto apraides saistību atļaut *Playmédia* izplatīt tās kanālus. *France Télévisions* iesniedza pretprasības pret *Playmédia*, pamatojot ar savu intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu.

13. Pēc *France Télévisions* un *Playmédia* nelabvēlīga iznākuma gan pirmajā, gan apelācijas instancē *Playmédia* iesniedza kasācijas sūdzību. Ar 2017. gada 5. jūlija spriedumu *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] (Francija) nolēma apturēt kasācijas sūdzības izskatīšanu līdz Tiesas lēmumam šajā lietā.

14. Paralēli iepriekš minētajām tiesvedībām *Playmédia* vērsās arī *Conseil supérieur de l'audiovisuel* (*CSA*) (Francija), lai atrisinātu domstarpības ar *France Télévisions*. Pēc nelielām, *CSA* ieskatā, nepieciešamām izmaiņām *Playmédia* interneta vietnes darbībā *CSA* ar 2015. gada 27. maija lēmumu brīdināja *France Télévisions* neiebilst pret tās pakalpojumu atjaunošanu minētajā interneta vietnē. *France Télévisions* iesniedza *Conseil d'État* [Valsts padome] (Francija) prasību par šī lēmuma atcelšanu.

15. Šajā situācijā *Conseil d'État* (Francija) nolēma apturēt lietas izskatīšanu un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai uzņēmums, kurš internetā straumējot un tiešraidē piedāvā skatīties televīzijas raidījumus, tikai šī fakta dēļ vien ir uzskatāms par uzņēmumu, kurš nodrošina elektronisko sakaru tīklu, ko izmanto radio vai televīzijas raidījumu publiskai apraidei Direktīvas [2002/22] 31. panta 1. punkta izpratnē?

2) Noliedzošas atbildes uz pirmo jautājumu gadījumā, vai dalībvalsts var, nepārkāpjot Direktīvu [2002/22] vai citas Eiropas Savienības tiesību normas, paredzēt radio vai televīzijas pakalpojumu apraides saistību, kas uzlikta gan uzņēmumiem, kuri nodrošina elektronisko sakaru tīklus, gan uzņēmumiem, kuri, nenodrošinot šādus tīklus, piedāvā internetā straumējot vai tiešraidē skatīties televīzijas raidījumus?

3) Apstiprinošas atbildes uz otro jautājumu gadījumā, vai dalībvalstis var neattiecināt uz apraides saistību, ciktāl tā attiecas uz pakalpojumu sniedzējiem, kuri nenodrošina elektronisko sakaru tīklus, Direktīvas [2002/22] 31. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu kopumu, lai gan šie nosacījumi saskaņā ar direktīvu būtu piemērojami tīklu nodrošinātājiem?

4) Vai dalībvalsts, kas ir ieviesusi apraides saistību attiecībā uz konkrētiem radio vai televīzijas kanāliem atsevišķos tīklos, var, nepārkāpjot Direktīvu [2002/22], paredzēt šo kanālu nodrošinātāju pienākumu akceptēt izplatīšanu šajos tīklos, tostarp izplatīšanu interneta tīklā, ja konkrētais kanāla nodrošinātājs pats izplata savus raidījumus internetā?

5) Vai nosacījums, saskaņā ar kuru būtiskam tīklu, uz kuriem attiecas izplatīšanas pienākums, galalietotāju skaitam tie ir jāizmanto kā viņu galvenais līdzeklis radio vai televīzijas apraides uztveršanai, kā ir paredzēts Direktīvas [2002/22] 31. panta 1. punktā, saistībā ar izplatīšanu internetā ir jāvērtē, ņemot vērā visus lietotājus, kuri televīzijas raidījumus interneta tīklā skatās straumējot vai tiešraidē, vai arī tikai tās vietnes lietotājus, kura ir pakļauta izplatīšanas pienākumam?"

16. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesā tika iesniegts 2017. gada 23. maijā. *France Télévisions*, *Playmédia*, Francijas, Lietuvas un Polijas valdības, kā arī Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. *France Télévisions*, *Playmédia*, Francijas valdība, kā arī Komisija bija pārstāvētas tiesas sēdē, kas notika 2018. gada 30. maijā.

Vērtējums

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

17. Ar pirmo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa jautā Tiesai, vai uzņēmums, kurš piedāvā skatīties televīzijas programmas straumējot un tiešraidē internetā, ir uzskatāms par uzņēmumu, kurš nodrošina elektronisko sakaru tīklu, ko izmanto radio un televīzijas apraides izplatīšanai sabiedrībai Direktīvas 2002/22 31. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē.

18. Kā jau ir norādīts šajā lietā iesniegtajos visu ieinteresēto personu, izņemot *Playmédia*, apsvērumos, domāju, ka atbildei uz šo jautājumu ir jābūt noliedzošai.

19. Direktīvu, kas veido elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu kopējos reglamentējošos noteikumus, tostarp Direktīvas 2002/22, pamatā ir skaidrs iedalījums starp šo tīklu infrastruktūras nodrošināšanu, no vienas puses, un šajos tīklos izplatītā satura nodrošināšanu vai citu pakalpojumu sniegšanu, izmantojot šos tīklus, no otras puses. Šis iedalījums skaidri izriet no vairākām konkrēto direktīvu normām.

20. Tādējādi Direktīvas 2002/21 preambulas 5. apsvērumā ir noteikts, ka ir "jāatdala pārraides regulēšanu no satura regulēšanas". Elektronisko sakaru tīklu kopējie reglamentējošie noteikumi "neiekļauj to pakalpojumu saturu, kas sniegti caur elektronisko komunikāciju tīkliem, izmantojot elektronisko komunikāciju pakalpojumus". Turpinājumā šis iedalījums ir atspoguļots Direktīvas 2002/21 1. panta 3. punktā, kurā ir paredzēts, ka šī direktīva, kā arī īpašās direktīvas neierobežo veiktos pasākumus, lai ievērotu vispārējās intereses mērķus, it īpaši attiecībā uz satura

reglamentēšanu un audiovizuālo politiku. Visbeidzot no Direktīvas 2002/21 2. panta c) punktā noteiktās elektronisko sakaru pakalpojumu, uz kuriem attiecas kopējie reglamentējošie noteikumi, definīcijas ir tieši izslēgti "pakalpojum[i], kas saistīti ar redaktorisku atbildību par vai kas nodrošina saturu, kas pārraidīts, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus". Attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem [8] šajā definīcijā neietilpst tie, "kas nesastāv pilnībā vai galvenokārt no signālu pārraidīšanas elektronisko komunikāciju tīklos".

21. Satura nodrošināšanas pakalpojumu izslēgšana no apraides saistības ir rodama Direktīvā 2002/22. Proti, šīs direktīvas preambulas 45. apsvērumā ir tieši noteikts, ka "pakalpojumu nodrošināšanas saturs, tāds kā skaņas paketes vai televīzijas pārraides satura piedāvājums pārdošanai, nav iekļauts kopējos reglamentējošos noteikumos elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem. Šādu pakalpojumu sniedzējus nevajadzētu pakļaut universālā pakalpojuma saistībām attiecībā uz šīm darbībām".

22. Direktīvas 2002/22 31. pants par iespēju noteikt apraides saistības tātad ir interpretējams šādā kontekstā. Saskaņā ar šo normu šādas saistības var noteikt "uzņēmumiem [..], kas nodrošina elektroniskos komunikāciju tīklus, kurus izmanto radio vai televīzijas apraides izplatīšanai sabiedrībai". Elektronisko sakaru tīkla nodrošināšana saskaņā ar Direktīvas 2002/21 2. panta m) punktu nozīmē "šāda tīkla izveidi, darbību, kontroli vai padarīšanu par pieejamu".

23. Ir skaidrs, ka uzņēmums, kas piedāvā skatīties televīzijas programmu internetā, nenodrošina elektronisko sakaru tīklu, bet gan satura pārraidīšanu saviem lietotājiem ar šāda tīkla palīdzību (konkrētajā gadījumā – ar interneta). Tādēļ šāds uzņēmums nav šāda tīkla nodrošinātājs, bet gan lietotājs. Tā pakalpojums acīmredzami ir informācijas sabiedrības pakalpojums, bet tas nesastāv pilnībā un tikai no signālu pārraides, jo to nodrošina interneta pieejas pakalpojumu sniedzēji. Šo divu darbību sajaukšana būtu pretrunā ar pieejas nodrošinātāju neitralitāti attiecībā pret pārraidīto saturu, kas ir prasīta Direktīvas 2000/31 [9] 12. pantā.

24. Tātad *Playmédia* nepamatoti apgalvo, ka tā izmanto elektronisko sakaru tīklu Direktīvas 2002/21 2. panta m) punkta izpratnē un ka tādēļ uz to attiecas Direktīvas 2002/22 31. pantā paredzētā apraides saistība. Šajā normā paredzētā izmantošana nozīmē tīkla darbības nodrošināšanu par atlīdzību, kas arī paredz noteiktu kontroles līmeni pār tā darbību. Lietotājam, kura loma aprobežojas ar noteikta satura piedāvājumu, kas ir pieejams, pateicoties konkrētajam tīklam, nav šādas kontroles, un tādēļ to nevar uzskatīt par tīkla nodrošinātāju. Pretēji *Playmédia* apsvērumos apgalvotajam, nepietiek ar tīkla izmantošanu savā saimnieciskajā darbībā, lai uzņēmumu varētu uzskatīt par tā nodrošinātāju vai piegādātāju. Tāpat arī *Playmédia* darbība nav saistīta ar signālu pārraidīšanu tīklā (internetā), bet gan ar to radīšanu. Tīkla un tā pieejas nodrošinātāji pārraida šos signālus, tādējādi Direktīvas 2002/21 2. panta c) punkta izpratnē sniedzot elektronisko sakaru pakalpojumu gan *Playmédia*, gan tā abonentiem.

25. Līdz ar to uz pirmo prejudiciālo jautājumu ierosinu atbildēt, ka Direktīvas 2002/22 31. panta 1. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka uzņēmums, kurš piedāvā skatīties televīzijas raidījumus straumējot un tiešraidē internetā, nav uzskatāms par uzņēmumu, kurš nodrošina elektronisko sakaru tīklu, ko šīs tiesību normas izpratnē izmanto radio vai televīzijas apraides izplatīšanai sabiedrībai.

8 Direktīvas 2015/1535 izpratnē.

9 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.).

Par otro un ceturto prejudiciālo jautājumu

Ievada piezīmes

26. Ar otro prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa Tiesai būtībā jautā, vai Direktīvā 2002/22 vai arī kādā citā Savienības tiesību normā ir liegts dalībvalstij šīs direktīvas 31. pantā paredzētajai saistībai līdzīgu apraides saistību noteikt uzņēmumiem, uz kuriem neattiecas šīs normas darbības joma un kuri piedāvā skatīties televīzijas programmas straumējot un tiešraidē internetā.

27. Būtībā netiek apstrīdēts, ka Likuma par komunikāciju brīvību 34-2. pantā paredzēto apraides saistību darbības joma ir plašāka par Direktīvas 2002/22 31. pantā noteikto, un tā attiecas ne tikai uz tīkla nodrošinātājiem, bet arī uz uzņēmumiem, kas piedāvā pieeju televīzijas kanāliem šajos tīklos. Tomēr, pretēji Francijas valdības, tostarp tiesas sēdē, paustajām bažām, šo jautājumu izprotu nevis tādējādi, ka tā mērķis būtu vispārīgi novērtēt šādas saistības likumību attiecībā pret Savienības tiesībām, bet tikai, ciktāl tā tiek piemērota uzņēmumiem, kuri piedāvā skatīties televīzijas programmas internetā, kad attiecīgās televīzijas raidorganizācijas šīs pašas programmas jau pārraida internetā brīvpieejā.

28. No apraides saistībām loģiski izriet attiecīgo televīzijas raidorganizāciju pienākums atļaut pārraidīt savas programmas uzņēmumiem, uz kuriem attiecas šīs apraides saistības. Turklāt ir interesanti atzīmēt, ka šobrīd it īpaši internetā šīs televīziju raidorganizāciju saistības (*must offer*) bieži vien ir nozīmīgākas par apraides saistībām (*must carry*). Proti, internetā nedarbojas galvenais iemesls, kādēļ apraides saistības tika ieviestas, kas sākotnēji saistījās ar ierobežotajām tīklu pārraides jaudām. Interneta konkurences apstākļos uzņēmumi tieši pretēji meklē pievilcīgu saturu, lai radītu plūsmu uz savām vietnēm un tādējādi palielinātu savus ienākumus no reklāmām. Tātad apraides saistības noteikšana tiem ir ļoti izdevīga vai drīzāk, kā arī *Playmédia* norādīja savos apsvērumos, ir izdevīga šīs saistības izmantošana savā labā, tāpat, kā tās gūst labumu, izmantojot uz televīzijas raidorganizācijām attiecināmās *must offer* saistības.

29. Šī iemesla dēļ uzskatu, ka būtu atbilstīgi otro prejudiciālo jautājumu vērtēt kopā ar ceturto, lai izvērtētu atbilstību gan *must carry*, gan *must offer* saistībai. Tādējādi jautājums būtu par to, vai Direktīvā 2002/22 vai kādā citā Savienības tiesību normā ir liegts dalībvalstij noteikt apraides saistību uzņēmumiem, uz kuriem neattiecas šīs direktīvas 31. pants un kuri piedāvā skatīties televīzijas programmas straumējot vai tiešraidē internetā, šo saistību apvienojot ar televīzijas raidorganizāciju abpusēju saistību neiebilst pret šādu pārraidīšanu.

30. Uzreiz ir jānorāda, ka iesniedzējtiesa papildus Direktīvai 2002/22 neprecizē Savienības tiesību normas, kurās šāds liegums, iespējams, varētu būt noteikts. Lai gan dažas ieinteresētās personas, kas iesniedza savus apsvērumus, tai skaitā Komisija, īsumā norādīja uz dažām iespējamām juridiskām problēmām, šis jautājums nav padziļināti izdiskutēts ne pamatlietas tiesvedībā, ne arī šajā lietā. Tomēr dažas norādes par apraides saistību atbilstību jau var izsecināt no Tiesas judikatūras par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Turklāt saskaņā ar pamatlietas dalībnieku sniegto informāciju autortiesību problēma tiek izskatīta atsevišķā procesā valsts līmenī, par ko Tiesa uzdeva atsevišķu jautājumu atbildei tiesas sēdē. Tātad es apskatīšu šos divus problēmjautājumus, jo, manuprāt, tie rada konkrētus sarežģījumus.

Direktīva 2002/22

31. Kā jau minēju pirmā prejudiciālā jautājuma vērtējumā, kopējos reglamentējošajos noteikumos par elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem ir noteikta skaidra atšķirība starp infrastruktūras nodrošināšanu, no vienas puses, un satura nodrošināšanu, no otras puses. Normatīvais regulējums nosaka tikai infrastruktūras nodrošināšanu, atstājot saturu pilnībā ārpus tā darbības jomas. Tātad

kopējo reglamentējošo noteikumu normās nav šķēršļu Savienības vai valsts līmenī noteikt normas par saturu. Tas skaidri izriet no Direktīvas 2002/21 1. panta 3. punkta. Konkrētāk attiecībā uz normām par apraides saistībām šis princips ir nostiprināts Direktīvas 2002/22 preambulas 45. apsvēruma pēdējā teikumā.

32. Tātad no Direktīvas 2002/22 normām neizriet iebildumi pret pašu apraides saistību, ko dalībvalsts varētu būt noteikusi uzņēmumiem, uz kuriem neattiecas šīs direktīvas 31. pants.

Brīva pakalpojumu sniegšana

33. No Tiesas judikatūras izriet, ka šāda veida apraides saistības neatkarīgi no tā, vai uz tām attiecas vai neattiecas Direktīvas 2002/22 darbības joma, ir ierobežojums LESD 56. pantā [10] noteiktajai brīvai pakalpojumu sniegšanai. Tā tas ir, lai arī šī saistība skartu tikai uzņēmumus šajā valstī, jo ar to tiek tieši noteikti nosacījumi pieejai dalībvalsts pakalpojumu tirgum [11]. Proti, apraides saistība parasti attiecas uz valstu televīziju kanāliem, jo tās īsteno kultūras politikas mērķus, kas ir šīs saistības pamatā. Tādējādi ārvalstu televīzijas raidorganizācijas atrodas nelabvēlīgākā situācijā, jo uz tām neattiecas konkrētā saistība, liekot tām vienoties par pieeju pārraidīšanas tīklam atbilstoši tirgus noteikumiem.

34. Tādu ierobežojumu tostarp var pamatot ar būtiskiem vispārējo interešu iemesliem saistībā ar kultūras politiku [12]. Tomēr, lai apraides saistība būtu pamatota, tai ir jāatbilst noteiktām prasībām, proti, atbilstošai vispārējo interešu mērķim, tādam kā televīzijas programmu piedāvājuma plurālistiskā rakstura saglabāšana šajā teritorijā, ievērojot šīs dalībvalsts kultūrpolitiku, un tā nevar būt nesamērīga ar šo mērķi, kas nozīmē, ka tās piemērošanas noteikumu pamatā jābūt pārskatāmai procedūrai, kas pamatota ar objektīviem, nediskriminējošiem un iepriekš zināmiem kritērijiem [13].

35. Valstu tiesām ir jāizvērtē, vai šie nosacījumi ir izpildīti. Tomēr tādos apstākļos kā pamatlietā, kad konkrētā televīzijas raidorganizācija pati pārraida savas programmas brīvpieejā internetā, kamēr uzņēmums, uz kuru vajadzības gadījumā ir attiecināma apraides saistība, īsteno šo apraidi, izmantojot interneta saiti uz konkrētās televīzijas raidorganizācijas vietni, varētu pamatoti jautāt, vai vēl joprojām pastāv vispārējā interese attiecībā uz šo apraides saistību. Vai, piemēram, nepietiktu ar konkrētajai televīzijas raidorganizācijai, kas ir valsts uzņēmums, uzlikto pienākumu pārraidīt savas programmas internetā brīvpieejā, ko tā jau jebkurā gadījumā dara?

36. Atbilstoši sākotnējai iecerei apraides saistības bija paredzētas, lai retranslētu televīzijas programmas, kuras pārraidīja, izmantojot konkrētu tehnisko līdzekli (principā zemes), izmantojot cita veida tehnisko līdzekli (kabeli vai satelītu). To pamatoja apstāklis, ka skatītāji, kuri lietoja kabeli vai satelītu, varēja būt bez tehniskām iekārtām zemes pārraižu uztveršanai vai arī atrasties ārpus šīs pārraides apraides zonas. Turklāt televizoriem ne vienmēr varēja izmantot vairākus uztveres līdzekļus vienlaicīgi: kabelis liedza uztvert zemes apraidi. Apraides saistība tātad nodrošināja skatītājiem pieeju atsevišķiem televīzijas kanāliem neatkarīgi no uztveršanas tehniskās ierīces izvēles.

37. Šie apsvērumi vairs nav aktuāli situācijā, kad oriģinālo pārraidi un to, uz kuru galu galā attiektos apraides saistība, pārraida, izmantojot vienu tehnisko līdzekli, proti, internetu. Skatītājs ar pieeju internetam var piekļūt gan *Playmédia*, gan *France Télévisions* vietnei. Tātad *France Télévisions* programmu retranslācija *Playmédia* vietnē nav nosacījums, lai skatītāji, kas saņem televīziju internetā, varētu piekļūt šīm programmām.

10 Spriedums, 2007. gada 13. decembris, *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c. (C-250/06, EU:C:2007:783, 38. punkts).

11 Spriedums, 2007. gada 13. decembris, *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c. (C-250/06, EU:C:2007:783, 32.–36. punkts).

12 Spriedums, 2007. gada 13. decembris, *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c. (C-250/06, EU:C:2007:783, 41. un 42. punkts).

13 Spriedums, 2007. gada 13. decembris, *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c. (C-250/06, EU:C:2007:783, rezolutīvā daļa).

38. Tā ir taisnība, kā to apgalvo Francijas valdība, ka interneta lietotājam varētu būt ērtāk piekļūt vairāku televīziju raidorganizāciju programmām vienā interneta vietnē, nevis apmeklēt dažādas šo raidorganizāciju vietnes. Tomēr var pamatoti uzdot jautājumu, vai šāds arguments par ērtībām var pamatot ierobežojumus uzņēmumiem, uz kuriem attiecas apraides saistība (piemēram, saistībā ar prasību iegūt autortiesību īpašnieku piekrišanu), kā arī konkrētajām televīzijas raidorganizācijām, kuras skar *must offer* saistība. Šo aspektu iesniedzējtiesai vajadzētu ņemt vērā, novērtējot, cik samērīga ir apraides saistības noteikšana uzņēmumiem, kas piedāvā televīzijas programmu pārraidi internetā.

39. Visbeidzot atgādinu Francijas valdības apsvērumos pausto viedokli, ka Francijas tiesībās paredzētā apraides saistība neattiecas uz tādiem uzņēmumiem kā *Playmédia*. Taču tas ir pretrunā *CSA* viedoklim, kas ir Francijas regulators audiovizuālajā jomā. Turklāt pat, ja Tiesai acīmredzot nav kompetences interpretēt dalībvalstu tiesības, ir jānorāda, ka Likuma par komunikāciju brīvību 34-2. pants, šķiet, prasa zemes apraidē esošo programmu retranslāciju, savukārt *Playmédia* tikai piedāvā saiti uz *France Télévisions* interneta vietni.

40. Mērķis tādu saistību uzlikšanas noteikumiem, pamatojot ar Direktīvas 2002/22 31. pantu vai arī secinot no Tiesas judikatūras, ir, pirmkārt, no nesamērīga sloga aizsargāt uzņēmumus, uz kuriem attiecas šī saistība. Tomēr iepriekš 28. punktā aprakstītajā interneta vidē šiem noteikumiem ir jānodrošina arī tiesiskā noteiktība konkrētajām televīzijas raidorganizācijām. Atbilstoši jau minētajai Tiesas judikatūrai apraides saistību noteikumu pamatā ir jābūt pārskatāmai procedūrai, kas pamatota ar objektīviem, nediskriminējošiem un iepriekš zināmiem kritērijiem. Manuprāt, to nevar noteikt vai, citiem vārdiem sakot, piešķirt ar individuālu lēmumu pēc uzņēmuma pieprasījuma, kurš vēlas pieeju pievilcīgam saturam, bez pārliecības par to, ka uz šo uzņēmumu attiecas valsts tiesiskā regulējuma normas, ar kurām šī saistība ir noteikta.

Autortiesības

41. Televīzijas raidorganizācijām pieder konkrētas blakustiesības uz savām pārraidēm [14]. Turklāt šīs pārraides pašas var būt darbi vai tajās var būt darbi, kurus aizsargā autortiesības vai citas blakustiesības [15]. Parasti televīzijas raidorganizācijas iegūst šo tiesību īpašnieku piekrišanu darbu izmantošanai raidorganizācijas apraides darbības ietvaros. Pārējā daļā šos darbus joprojām aizsargā autortiesības.

42. Tā ir taisnība, kā to apgalvo *Playmédia*, ka apraides saistības kontekstā autortiesību problēmjautājums rodas neatkarīgi no tā, vai runa ir par saistību attiecībā uz "klasisko" tīklu nodrošinātājiem vai arī saistību uzņēmumiem, kas pārraida televīzijas programmas internetā. Tomēr šo secinājumu 28. punktā minētās izmaiņas attiecībā uz saikni starp *must carry* saistību, no vienas puses, un *must offer* saistību, no otras puses, ir arī mainījušas situāciju autortiesību jomā. Proti, kad konkrētās televīzijas raidorganizācijas guva labumu no apraides saistībām, kas tām sniedza plašāku apraidi, šīs televīzijas raidorganizācijas kā autortiesību īpašnieki vēlējās sniegt savu piekrišanu piegādātājiem, uz kuriem attiecās šī saistība. Autortiesības, turpinot to ievērošanu, neradīja lielu problēmu apraides saistību kontekstā. Situācija ir citāda, ja šī saistība izrādās vairāk nekā priekšrocība uzņēmumiem, uz kuriem tā attiecas. Televīzijas raidorganizācijas var nepiekrist, ka to programmas pārņem satura nodrošinātāji, kurus tās var uztvert kā savus konkurentus, piemēram, reklāmas tirgū. Tātad autortiesības var būt šķērslis apraides saistības izpildei. Šī problēma ir jāņem vērā, nosakot un ieviešot šo saistību.

14 Direktīvas 2001/29 3. panta 2. punkta d) apakšpunkts.

15 It īpaši Direktīvas 2001/29 3. pantā paredzētās tiesības uz publiskošanu.

43. No Tiesas judikatūras skaidri izriet, ka televīzijas programmu retranslācija tiešraidē vai straumējot internetā ir šajās programmās ietverto darbu publiskošana Direktīvas 2001/29 3. panta izpratnē [16]. Tāpat ir arī attiecībā uz tādu televīzijas kanālu retranslāciju, uz kuriem attiecas sabiedriskā pakalpojuma pienākumi [17]. Tāds valsts normatīvais regulējums, kas uz šo kanālu raidījumos ietvertajiem autoru darbiem neattiecina autortiesību aizsardzību, būtu neatbilstošs minētajai Savienības tiesību normai [18].

44. No iepriekš minētā izriet, ka televīzijas programmu retranslācija internetā, ko īsteno uzņēmums, kas nav sākotnējā televīzijas raidorganizācija, principā ir publiskošana Direktīvas 2001/29 3. panta izpratnē. Tātad valsts tiesiskajā regulējumā uzņēmumiem, kas veic šo retranslāciju, nevar noteikt apraides saistību, kas papildināta ar konkrēto televīzijas organizāciju pienākumu neiebilst pret šos retranslāciju, ja šiem uzņēmumiem netiek prasīts iepriekš saņemt autortiesību īpašnieku piekrišanu.

45. Pretēji *Playmédia* apsvērumos apgalvotajam apraides saistība neprevalē pār autortiesībām un blakustiesībām, kuras aizsargā televīzijas pārraides un tajās ietvertos darbus. Šāds pārākums neizriet ne no vienas Savienības tiesību normas autortiesību jomā. Nosakot uzņēmumiem apraides saistību, tie netiek atbrīvoti no citiem juridiskiem pienākumiem saistībā ar televīzijas programmu translēšanu, tostarp pienākuma iegūt attiecīgo autortiesību īpašnieku piekrišanu.

46. *A fortiori* tāds ir gadījums pamatlietā, kad apraides saistība attiektos nevis uz tīklu nodrošinātājiem Direktīvas 2002/22 31. panta ietvaros, bet uz satura nodrošinātājiem, kurus šī tiesību norma neskar. Proti, pretēji tīklu nodrošinātājiem, kas tikai pārraida signālu neitrāli attiecībā pret pārraidīto saturu, satura nodrošinātāji ekonomiski izmanto šajā saturā ietvertos darbus, kas tieši attiecas uz autortiesību īpašnieku ekskluzīvajām tiesībām. Tātad šādiem uzņēmumiem nevar noteikt apraides saistību, neievērojot ekskluzīvās tiesības.

47. Jāatzīst, ka šo secinājumu 43. punktā pieminētā Tiesas nostāja šķiet nedaudz mainīta ar spriedumu *AKM* [19]. Šajā spriedumā Tiesa nosprieda, ka vienlaicīga, pilnīga un neizmainīta valsts radiopārraižu iestādes radiopārraižu pārraidīšana ar iekšzemes kabeļiem valsts teritorijā – tātad ar tehnisku līdzekli, kas atšķiras no tā, kurš izmantots sākotnējā radiotranslācijā, – nav izziņošana sabiedrībai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, jo sabiedrību, kurai šī pārraidīšana ir veikta, nevar uzskatīt par jaunu sabiedrību [20]. Tomēr man šķiet, ka šis risinājums ir balstīts uz nosacījumu – kas jāpārbauda iesniedzējtiesai –, ka autortiesību īpašnieki ir ņēmuši vērā attiecīgo retranslāciju, piešķirot atļauju, kuru tie ir devuši sākotnējai pārraidīšanai [21].

48. Spriedums *AKM* šajā ziņā nav pilnīgi skaidrs. Tomēr citāda interpretācija tieši grozītu noteikumu, kas izriet no sprieduma *ITV Broadcasting* u.c. [22], saskaņā ar kuru, ja ir atšķirīga tehniskā ierīce, tad jautājumam par jaunu auditoriju nav nozīmes. Taču spriedumā *AKM* nekas nenorāda uz to, ka Tiesa būtu gribējusi veikt šādu grozījumu [23].

49. Strīdā pamatlietā neškiet, ka autortiesību īpašnieki būtu ņēmuši vērā to, ka *Playmédia* retranslē *France Télévisions* programmas, jo šobrīd izskatīšanas stadijā *Cour de cassation* ir tiesvedība par šo jautājumu. Jebkurā gadījumā to, ka šīs tiesības ir ņemtas vērā, nevar prezumēt, nosakot apraides saistības plašāk, nekā tās paredzētas Direktīvas 2002/22 31. pantā. Tā tas ir galvenokārt tādēļ, ka atbilstoši apsvērumiem šajā lietā saskaņā ar Francijas tiesībām nav skaidrs, vai šī saistība attiecas uz

16 Spriedums, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c. (C-607/11, EU:C:2013:147, rezolutīvās daļas 1) punkts).

17 Spriedums, 2017. gada 1. marts, *ITV Broadcasting* u.c. (C-275/15, EU:C:2017:144, rezolutīvā daļa).

18 Spriedums, 2017. gada 1. marts, *ITV Broadcasting* u.c. (C-275/15, EU:C:2017:144, rezolutīvā daļa).

19 Spriedums, 2017. gada 16. marts (C-138/16, EU:C:2017:218).

20 Spriedums, 2017. gada 16. marts, *AKM* (C-138/16, EU:C:2017:218, 18., 26., 29. un 30. punkts).

21 Skat. spriedumu, 2017. gada 16. marts, *AKM* (C-138/16, EU:C:2017:218, 28. un 29. punkts, kā arī rezolutīvās daļas pirmā daļa).

22 Spriedums, 2013. gada 7. marts (C-607/11, EU:C:2013:147).

23 Turklāt šis noteikums ir apstiprināts pēc sprieduma *AKM* (C-138/16, EU:C:2017:218) pasludināšanas: skat. spriedumu, 2017. gada 29. novembris, *VCAST* (C-265/16, EU:C:2017:913, 48.–50. punkts).

tādiem uzņēmumiem kā *Playmédia*. Francijas valdība, pretēji apstrīdētajam lēmumam, uzskata, ka uz tiem tās neattiecas. Turklāt šis lēmums ir pieņemts tikai pēc *Playmédia* pieteikuma, kas ir ieinteresēta iespējā iekļaut *France Télévisions* programmas savā piedāvājumā. Taču autortiesību īpašniekiem ir grūti paredzēt, kuri no internetā aktīvu darbību veicošajiem uzņēmumiem varētu būt ieinteresēti retranslēt pārraides, kurās ir iekļauti viņu darbi.

50. Šajā konstatējumā nav nozīmes tam, ka *France Télévisions* savā interneta vietnē arī pārraida savas programmas tiešraidē. Proti, tā kā *Playmédia* retranslācija internetā notiek neatkarīgi no *France Télévisions* translācijas, tā ir jāuzskata par veiktu ar citiem tehniskiem līdzekļiem, un tādēļ no autortiesību viedokļa tā ir vērtējama atsevišķi.

51. Šis konstatējums netiek apšaubīts ar *Playmédia* apliecinājumu, ka kopš 2014. gada tā retranslē *France Télévisions* programmas, nevis uztverot zemes apraidi, bet izmantojot saiti uz *France Télévisions* programmām, kas tiek translētas tās interneta vietnē. Taču no Tiesas judikatūras izrietētu, ka šādu saišu veidošana nav publiskošana Direktīvas 2001/29 3. panta izpratnē, un tātad autortiesību īpašnieku piekrišana nav nepieciešama.

52. Tomēr mums nav uzdots jautājums par šo punktu. Šajā lietā prejudiciālie jautājumi neattiecas vis izolēti uz *Playmédia* darbību, bet gan uz iespēju dalībvalstīm noteikt apraides saistības interneta vietņu lietotājiem. Taču nešķiet, ka šāda saistība varētu balstīties uz saitēm uz internetā retranslētām programmām kaut vai tādēļ vien, ka sākotnējās televīzijas raidorganizācijas netranslē internetā brīvpieejā visas attiecīgās programmas, uz kurām attiecas šī saistība. Turklāt katra interneta saite pēc savas būtības ir atkarīga no tās avota. Televīzijas raidorganizācijai atliek pārstāt retranslēt savas programmas internetā vai ierobežot to pieejamību, lai uzņēmums, kuram noteikta apraides saistība, vairs nevarētu to izpildīt. Tādējādi uz interneta saitēm balstīta apraides saistība nebūtu juridiski dzīvotspējīga.

Piedāvātā atbilde

53. Tātad ierosinu atbildēt uz otro un ceturto prejudiciālo jautājumu, ka Direktīva 2002/22 ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā netiek liegts dalībvalstij noteikt uzņēmumiem, kuri piedāvā skatīties televīzijas programmas straumējot un tiešraidē internetā, pienākumu apraidīt īpašas televīzijas programmas. Tomēr tādai apraides saistībai ir jāatbilst vispārējo interešu mērķim, tādam kā televīzijas programmu piedāvājuma plurālistiskā rakstura saglabāšana šajā teritorijā, ievērojot šīs dalībvalsts kultūrpolitiku, un tā nevar būt nesamērīga ar šo mērķi, kas nozīmē, ka tās piemērošanas noteikumu pamatā jābūt pārskatāmai procedūrai, kas pamatota ar objektīviem, nediskriminējošiem un iepriekš zināmiem kritērijiem. Valstu tiesām ir jāizvērtē, vai šie nosacījumi ir izpildīti. Turklāt uzņēmumiem ir iepriekš jāsaņem atļauja no autortiesību vai blakustiesību īpašniekiem, kuras aizsargā šajās programmās ietvertos darbus.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

54. Ar trešo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa Tiesai jautā, vai dalībvalstij, kas nosaka apraides saistību ārpus Direktīvas 2002/22 31. panta darbības jomas, ir saistoši no šī panta izrietošie nosacījumi attiecībā uz šo saistību.

55. Direktīvas 2002/22 31. pants ir elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu kopējo reglamentējošo noteikumu neatņemama daļa. Tā mērķis ir aizsargāt uzņēmumus, kas nodrošina šos tīklus vai pakalpojumus, no nesamērīgām apraides saistībām, kas kavē to darbību un rentabilitāti. Šis normatīvais regulējums neattiecas uz apraides pienākumu, kas noteikts uzņēmumiem, kuri neietilpst

kopējo reglamentējošo noteikumu darbības jomā[24]. Tādēļ uz to nevar attiecināt no Direktīvas 2002/22 31. panta izrietošos nosacījumus.

56. Turklāt, ņemot vērā, ka tāds uzņēmums kā *Playmédia* nav elektronisko sakaru tīklu, bet gan satura nodrošinātājs, uz šādam uzņēmumam noteikto apraides saistību attiektos normatīvais regulējums par saturu un audiovizuālo politiku. Līdz ar to prasība, lai valsts normatīvais regulējums par saturu atbilstu Direktīvas 2002/22 31. pantā paredzētajiem nosacījumiem, būtu pretrunā ar šī jautājuma tiešu izslēgšanu no kopējiem reglamentējošajiem noteikumiem atbilstoši Direktīvas 2002/21[25] 1. panta 3. punktam, pat ja valsts likumdevējam ir tiesības šos nosacījumus piemērot atbilstoši savām vēlmēm.

57. Tādēļ es ierosinu uz trešo prejudiciālo jautājumu atbildēt, ka dalībvalstij, kas nosaka apraides saistību ārpus Direktīvas 2002/22 31. panta darbības jomas, nav saistoši no šī panta izrietošie nosacījumi attiecībā uz šo saistību.

Par piekto prejudiciālo jautājumu

58. Piektais prejudiciālais jautājums attiecas uz nosacījumu, ka būtiskam apraides saistībai pakļauto tīklu galalietotāju skaitam tie ir jāizmanto kā galvenās ierīces televīzijas pārraižu uztveršanai. Šāds nosacījums ir iekļauts Direktīvas 2002/22 31. pantā. Šis jautājums ir atbilstīgs tikai tādā gadījumā, ja no atbildes uz pirmo vai trešo jautājumu izrietētu, ka minētajā pantā paredzētie nosacījumi par apraides saistību ir piemērojami tādā situācijā kā pamatlietā. Ņemot vērā atbildes, kādas ierosinu sniegt uz šiem diviem jautājumiem, uz piekto jautājumu nav jāatbild.

Secinājumi

59. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu uz *Conseil d'État* (Francija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris), 31. panta 1. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka uzņēmums, kurš piedāvā skatīties televīzijas raidījumus straumējot un tiešraidē internetā, nav uzskatāms par uzņēmumu, kurš nodrošina elektronisko sakaru tīklu, ko izmanto radio vai televīzijas apraides izplatīšanai sabiedrībai šīs tiesību normas izpratnē.

2) Direktīva 2002/22, kurā grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 2009/136, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā netiek liegts dalībvalstij noteikt uzņēmumiem, kuri piedāvā skatīties televīzijas programmas straumējot un tiešraidē internetā, pienākumu apraidīt īpašas televīzijas programmas. Tomēr tādai apraides saistībai ir jāatbilst vispārējo interešu mērķim, tādam kā televīzijas programmu piedāvājuma plurālistiskā rakstura saglabāšana šajā teritorijā, ievērojot šīs dalībvalsts kultūrpolitiku, un tā nevar būt nesamērīga ar šo mērķi, kas nozīmē, ka tās piemērošanas noteikumu pamatā jābūt pārskatāmai procedūrai, kas pamatota ar objektīviem, nediskriminējošiem un iepriekš zināmiem kritērijiem. Valstu tiesām ir jāizvērtē, vai šie nosacījumi ir izpildīti. Turklāt uzņēmumiem ir iepriekš jāsaņem atļauja no autortiesību vai blakustiesību īpašniekiem, kuras aizsargā šajās programmās ietvertos darbus.

3) Dalībvalstij, kas nosaka apraides saistību ārpus Direktīvas 2002/22 31. panta darbības jomas, nav saistoši no šī panta izrietošie nosacījumi attiecībā uz šo saistību.

24 Šo secinājumu 17.–25. punkts.

25 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 22. decembris, *Kabel Deutschland Vertrieb und Service* (C-336/07, EU:C:2008:765, 34. punkts).